

Verloren is het eerste deel van een serie met forensisch psycholoog Paula Maguire in de hoofdrol

Wanneer in Noord-Ierland twee tienermeisjes zijn vermist, wordt forensisch psycholoog Paula Maguire op de zaak gezet. Ze is jong, ambitieus en een expert op het gebied van vermissingen. Er wordt een speciaal onderzoeksteam opgericht, geleid door de charismatische Engelsman Guy Brooking. Paula ziet een verband met twee eerdere verdwijningen van een aantal jaar terug, waardoor ze zaken uit het verleden oprakelt die anderen liever vergeten. Wat is de link tussen deze verdwijningen en de twee eerdere? Als er steeds meer aan het licht komt, ontdekt Paula dat je niet alles moet willen vinden wat verloren is gegaan.

Claire McGowan (1981) groeide op in Noord-Ierland. Ze studeerde Engels en Frans in Oxford en verhuisde daarna naar Londen.

‘McGowan, zelf opgegroeid in Noord-Ierland, weet op realistische en soms pijnlijke wijze over te brengen hoe de roerige en bloedige geschiedenis van Noord-Ierland nog altijd doorwerkt in het heden.’ – *Leeuwarder Courant*

‘De moeizame omarming van dit gewonde thuisland geeft emotionele diepgang aan dit lichtvoetig geschreven en aangenaam vertaalde boek.’ – *Vrij Nederland*

Van Claire McGowan verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Barre grond

Claire McGowan

Verloren

Vertaald door
Lidwien Biekmann

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2013
Tweede druk 2014

ISBN 978 90 263 2817 6

© 2013 Claire McGowan

© 2013 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Lidwien Biekmann

Oorspronkelijke titel *The Lost*

Oorspronkelijke uitgever Headline Publishing Group

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images

Foto auteur © Alan Harbord

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Oliver

PROLOG

York, mei

‘Stelt u zich eens voor dat u allemaal spoorloos zou verdwijnen.’

Ze wachtte tot alle aanwezigen luisterden, hun pen neerlegden op hun nog onbeschreven blocnote, rechtop gingen zitten. Het licht viel gefilterd door de stoffige jaloezieën naar binnen.

‘In ons land raakt iedere twee minuten iemand vermist. Dat zijn meer dan 200.000 mensen per jaar.’ Ze zweeg even zodat haar toehoorders die cijfers goed tot zich konden laten doordringen. Nu had ze de aandacht: iedereen lette op. Het waren voornamelijk mannen van middelbare leeftijd, met alleen hier en daar een vrouw. Niemand jonger dan zij.

Ze liet de volgende dia zien. ‘Uit onderzoek blijkt dat vermiste personen kunnen worden onderverdeeld in vier groepen. Als we het hypothetische aantal van honderd mensen nemen – jullie allemaal – dan zijn er statistisch gezien vierenzestig mensen die er vrijwillig vandoor gaan. Financiële problemen, problemen in de familie... er kunnen allerlei oorzaken zijn.’ *Ik hou het niet vol, ik kan er niet meer tegen.* ‘Ongeveer negentien van de honderd gaan zwerven. Dat zijn meestal mensen met zwakke sociale banden, verslaafden – drugs, alcohol.’ *Stapels post bij de voordeur, RETOUR AFZENDER onder de doorgehaalde naam.* ‘Daarvan komen er velen weer thuis, of ze worden jaren later gezond en wel teruggevonden.’

Ze klikte naar de volgende dia. De mensen in de zaal maakten aantekeningen. ‘Sommige mensen verdwijnen per ongeluk. Ze raken op de een of andere manier gewoon de weg kwijt als ze

boodschappen gaan doen, of naar de bingo gaan. Misschien zijn ze vergeten wie ze zijn, waar ze thuishoren.’ *Iets wat uit je zak valt, een verlies dat je pas merkt als het te laat is.* ‘Dat zijn er zestien van de honderd.’

Een paar mensen in het publiek hadden kennelijk meegeteld; ze merkte dat die wisten wat ze nu ging zeggen.

‘Dan blijft er één procent over. Dat zijn de échte vermisten, de mensen die helemaal niet wilden verdwijnen. Ze zijn niet hun naam vergeten, wisten precies waar ze naar op weg waren. Van díé vermisten lig ik ’s nachts wakker. Wie heeft ze meegenomen? Wat is er met ze gebeurd?’ *Waar zijn ze gebleven?*

Ze zag mensen in de zaal knikken en iets opschrijven. Ze zweeg, legde haar aanwijspen neer. Ze zei niet wat ze dacht, wat werkelijk door haar hoofd spookte terwijl ze deze cijfers oplepelde. *Als ik aan haar denk – wat ik probeer te vermijden – hoop ik dat ze niet tot die laatste procent behoort. Maar soms hoop ik dat eigenlijk ook weer wel, want anders betekent het dat ze zelf weg wilde gaan.*

I

Berkshire, september

Rennen zou geen zin hebben.

Dat wist iedereen. De leden van het responsteam die in de vroege ochtend in elkaar gedoken bij elkaar zaten, wisten het. Het was de eerste ochtend dat het echt koud was, en een winterzonnetje kleurde de ramen van de busjes waar ze achter gehurkt zaten. De verslaggevers een kilometer verderop in het dorp, die bedrukte live-uitzendingen verzorgden, wisten het ook. *'Terwijl de politie een inval voorbereidt op zoek naar de vermiste Kaylee Morris, vervliegt de hoop in snel tempo...'* Zelfs de ouders van het meisje, die op het politiebureau zaten, naar de kale muren staarden en het bloed uit elkaars handen knepen, wisten het diep vanbinnen ook. Nu ze al een maand vermist was, een maand nadat ze onderweg van school naar huis was meegenomen, was de kans heel klein dat de politie haar levend terug zou vinden. Ze zouden hooguit haar lijk opsporen, wat de ouders dan konden gaan begraven. Alles was beter dan deze onzekerheid. En de geruststellende leugen dat ze niet had geleden.

Nee, het had geen zin om over het natte veld naar het kleine, vervallen huis op de heuvel te rennen. Maar toen de commandant van het team zwijgend zijn arm met de reflecterende mouw omhoog stak, schoot ook zij als een pijl uit de boog weg. Haar schoenen maakten zompige geluiden in de doorweekte grond, verwarde slierten haar waaiden in haar gezicht. Ze hijgde en raakte buiten adem. Haar longen leken op knappen te staan. Ze bereikte de bomen en rende ertussendoor, takken sloegen haar in het ge-

zicht, maar ze bleef pas staan toen ze werd tegengehouden door twee sterke armen.

Een stem in haar oor. 'Waar denk jij verdomme naartoe te gaan? Ik zei dat je je gedeisd moest houden!'

Ze probeerde weg te komen. 'Toe nou, ik moet erheen!'

Het gezicht van de politieman, die een helm en een fluorescerend jack droeg, stond vriendelijk. 'Laat nou maar, Paula, jouw werk zit erop.' Verderop namen donkere gestalten geluidloos positie in rond het huis. Paula ontspande zich en gaf het op. De dageraad kondigde zich met roze strepen aan. In de lucht tekenden zich de sporen af van de vliegtuigen die naar Heathrow vlogen en hier niets vanaf wisten. In het huis brandde één lamp.

Op zulke momenten keek Paula graag naar het grappige tegeltje achter het bureau van haar chef. JE HOEFT NIET GEK TE ZIJN OM HIER TE WERKEN, MAAR HET HELPT WEL. Zou hij dat daar zelf hebben opgehangen? Zou er ergens in die man met zijn rooie kop die haar nu de les aan het lezen was een sprankje humor schuilgaan? Ze luisterde zo nu en dan even naar hem om een idee te krijgen van wat ze had misdaan.

'... al ik weet niet hoe vaak heb gezegd dat je éérs naar mij moet komen, niet zomaar midden in een actie eropaf moet gaan, wat niet eens binnen onze jurisdictie...'

Het ritme was bijna vertroostend. Bla bla blá bla bla bla blá bla.

'... en voor de zoveelste keer op een plaats delict komt terwijl je, als ik je er even aan mag herinneren, géén politieagente bent, mevrouw Maguire, en laat ik je één ding zeggen: als je er om die reden uit vliegt, kun je protesteren tot je een ons weegt, maar dan heb je geen poot om op te staan...'

Paula zoog op de nagel die ze had gescheurd toen ze door de struiken rende. De adrenaline joeg nog steeds door haar lijf. Een eindje verderop in de gang hoorde ze de gedempte juichkreten van haar collega's van de uniformdienst die het succes aan het vieren waren. Haar collega's van wie juist wél werd verwacht dat ze zich op een plaats delict begaven waar veroordeelde verkrachters ontvoerde meisjes gijzelden.

‘... allemaal best, hoor, die theoretietjes van je over de berichten op Facebooker of hoe dat ook heet, maar laat ik even héél duidelijk stellen dat wij hier dus niet zo werken.’

Paula keek naar haar hand. Die nagel groeide voor het weekend natuurlijk niet meer aan. ‘Dat snap ik wel,’ zei ze, ‘en ik weet ook best dat ik daar niet mocht komen, maar ik móést haar zien. Ik moest haar naar buiten zien komen.’

Hij gromde geïrriteerd. ‘Ik verzin die regels niet om je te pesten, Maguire. Er zijn redenen voor zulke regels en voorschriften. Jij hebt officieel een kantoorbaan. Wat zou ik tegen je familie moeten zeggen als je bij een actie gewond raakt?’

Paula staaarde naar haar schoenen tot ze de tranen niet meer achter haar ogen voelde branden. Als ze in het bijzijn van haar chef zou gaan janken, zou ze zichzelf dat nooit vergeven. ‘Maar we hebben haar toch gevonden? Veilig en wel?’

Haar chef leek inmiddels genoeg stoom te hebben afgeblazen. ‘Ja, gelukkig wel.’

‘Dus.’ Ze keek op haar horloge. ‘Officiële waarschuwing, uitgebreid rapport, enzovoort, enzovoort?’

‘Morgenochtend om acht uur ligt er een volledig rapport op mijn bureau met daarin je complete verslag. Maar die waarschuwing...’ Hij greep zijn pen vast alsof hetgeen hij ging zeggen hem veel moeite kostte en hij zich ergens aan vast wilde houden. ‘De ouders zijn natuurlijk erg blij. En het is goeie pr voor het korps. Dus gezien de omstandigheden...’

‘Oké.’ Ze stond op. ‘Dus samenvattend: u wilt liever niet hebben dat ik op een plaats delict kom?’

‘Nee, Maguire, jij komt onder geen enkele voorwaarde ooit nog zonder toestemming op een plaats delict. Tenzij ik daar om de een of andere reden opdracht voor geef. Wat ik na vandaag zeker niet zal doen.’

‘Als u het zegt.’ Ze liep naar de deur.

‘Ik ben nog niet kláár!’ Ze draaide zich om. ‘Ga zitten.’

Hij keek Paula met zijn spijkerharde ogen geïrriteerd aan. ‘Dit moet echt ophouden, Maguire.’

‘Ik weet het.’

‘Je hebt een adviserende functie. Forensisch psycholoog. Je bent niet eens verzekerd als wij je in een gevaarlijke situatie brengen. Dat hebben we uitreuen besproken, dacht ik. Meerdere malen.’

‘Wéét ik.’

Hij leek even na te denken, zuchtte, en schoof toen een brief over het bureau haar kant op, tot hij netjes parallel aan de bureau-rand lag. ‘Deze heb ik vandaag gekregen.’

Ze liet haar blik over de inhoud glijden. ‘Dat werd tijd. Dus ze willen uw hulp?’ Dit was de meest geavanceerde unit Vermiste Personen van het land en ze kregen wel vaker een verzoek om bijstand van andere korpsen.

‘Ze willen jou.’ *Joost mag weten waarom*, zeiden zijn opgetrokken wenkbrauwen erachteraan. ‘Hoe heette dat praatje dat je op dat politiecongres in York hebt gehouden? “De psychobabbel van de vermiste” of zoiets? Dat was begin dit jaar, toch?’

Ze negeerde zijn sneer. ‘Psychopathologie: een casestudy van de grootste unit Vermiste Personen van Londen.’ Oftewel ‘dit krot hier’ zoals de meeste collega’s het noemden.

‘Hmm. Nou, kennelijk heeft het indruk gemaakt, want ze willen je bij het opzetten van een coldcaseteam.’ Hij schoof haar een map toe. ‘En aangezien je hier niet helemaal eh... spoort met de rest, vroeg ik me af of een zijsprong in je carrière misschien...’

Ze keek er niet eens naar. ‘Ik ga niet terug.’

‘O, ik dacht dat je een gat in de lucht zou springen. Je komt daar toch vandaan?’

‘Ik woon nu hier.’

‘Het is wel een mooie kans. Ik heb gehoord dat ze daar stapels onopgeloste zaken op de plank hebben liggen. Om nog maar te zwijgen van de duizenden nieuwe vermissingen die ze daar per jaar hebben.’

‘Zes,’ zei ze. Hij keek haar met zijn bloeddorlopen ogen aan. ‘In Ierland zijn er zesduizend vermissingen per jaar. Gemiddeld zestien per dag.’

Hij bromde met een soort van tevredenheid. ‘Bovendien heb ik ergens opgevangen dat het niet zo goed gaat met je vader.’

Ze ging onrustig verzitten. Ze vond het vreselijk dat hij zulke dingen van haar wist. ‘Ja, hij heeft zijn been gebroken, maar verder gaat alles prima. Hij heeft me daar niet nodig.’

Hij ging verder alsof hij heel goed had nagedacht over wat hij ging zeggen. ‘Ik had eigenlijk verwacht dat je zo’n soort klus juist heel graag zou willen doen, Maguire. Zeker met jouw achtergrond.’

Ze klemde haar kaken op elkaar. ‘Als u dat dacht, chef, dan moet u daar nog maar eens opnieuw over denken.’

‘Pak die rotmap eens aan. En denk er in elk geval over na. Volgens mij zou het een perfecte uitkomst voor je zijn. En voor mij ook, als ik heel eerlijk ben.’

Ze pakte de map aan, maar bleef haar chef met haar blauwe ogen aankijken. ‘Dat was het?’

Hij kneep zijn pen zowat fijn. ‘Even een vraagje nog, Paula?’

‘Ja?’

‘Hoe ben je erachter gekomen? Hoe wist je dat ze zelf met hem mee wilde? Dat hij haar niet tegen haar wil had meegenomen?’

Paula dacht even na. ‘Kunt u zich het gevoelsleven van een pubermeisje voorstellen?’

‘Probeer je lollig te zijn of zo?’

‘Nee. Maar in dat geval denk ik niet dat ik het u kan uitleggen. Tot ziens.’

‘Maguire, ik vind het prettiger als je me met “inspecteur” aanspreekt.’

‘Uitstekend. Als u mij dan voortaan “doctor” Maguire noemt.’

Toen ze de deur uit liep, hoorde ze de pen van haar baas doormidden breken.

In het crisiscentrum kwam Paula terecht in een warm bad van vrolijke opluchting, opgerolde mouwen en een fles bubbels van de slijter op de hoek die discreet onder de tafel werd doorgegeven. Dat was niet toegestaan, maar het gebeurde niet elke dag dat een meisje dat door een zedendelinquent was ontvoerd veilig en wel werd teruggevonden. Door de getinte ruiten van bureau Rotherhithe glinsterde de Theems in het felle herfstlicht, alsof zelfs de

rivier deel uitmaakte van de feestvreugde. Kaylee lachte haar vanaf de foto's aan de muur toe. Zo vrolijk had Paula zich haar de hele tijd voorgesteld, met die roze haarband en die wilde, donkere krullen. Niet als de agressieve jonge vrouw die ze in het huis hadden aangetroffen en die met haar geblondeerde haar onherkenbaar was veranderd.

'En ze heeft nog geen schrammetje!' zei brigadier McDonald met zijn vette Edinburghse accent. Hij sloeg zijn arm even om Paula's schouder. McDonald was de collega die haar had meegenomen naar de plaats delict nadat ze hem haar theorie had uiteengezet en had gezwaaid met de internetgeschiedenis die iemand van Computercriminaliteit van Kaylees roze laptop had gehaald. Ze had tegen hem gezegd dat ze er direct op af moesten gaan, haar moesten redden. Paula wist wel dat ze eerst naar de chef had moeten, maar er was geen tijd meer te verliezen. Er was nooit tijd te verliezen als iemand koste wat het kost moest worden opgespoord.

'Dankzij deze dame hier!' zei McDonald tegen de andere teamleden. 'Zij kwam met de vraag waarom we eigenlijk zeker wisten dat Kaylee echt was ontvoerd, en toen viel het kwartje. We zaten helemaal op het verkeerde spoor. En toen zei zij: "Ga zoeken in de computer van dat meisje, kijk naar haar zoekgeschiedenis." Om een lang verhaal kort te maken: via het adres dat we daarin vonden hebben we haar opgespoord. Daar zat ze, zonder ook maar één schrammetje. Wat ik trouwens niet van een van mijn mannen kan zeggen.'

'Wat heeft hij?'

'Een mooi blauw oog. Het gebeurt niet vaak dat het slachtoffer dat je probeert te redden je een tik verkoopt.'

Zo was het inderdaad gegaan. Het meisje was niet gehandboeid toen ze haar hadden meegenomen naar het bureau; waarom zouden ze dat ook doen bij die arme, gekidnapte Kaylee Morris? Maar op het bureau had ze uitgehaald naar de agent die haar 'verloofde' had binnengebracht: de pedofiel, verkrachter en van moord verdachte Mickey Jones, drieënveertig jaar, alias 'hot-mickey18', zoals hij zich noemde op de site waar ze elkaar hadden

leren kennen. Kaylee was vijftien jaar en ruim vijftien kilo te zwaar, maar voordat iemand haar kon tegenhouden had ze de agent in zijn gezicht gestompt en geroepen: ‘Laat hem gaan! Hij houdt van me! Hij is de enige die van mij houdt, ik haat jullie!’

Heel fijn om te horen, na het onderzoek dat een maand had geduurd en miljoenen had gekost, compleet met oproepen op de televisie en een postercampagne, en dat allemaal om het ontvoerde meisje op te sporen dat helemaal niet ontvoerd bleek te zijn.

In het crisiscentrum gaf brigadier McDonald Paula nog een schouderklopje. Hij was eigenlijk helemaal niet zo’n aanrakerig type, maar hij was opgetogen door de succesvolle afloop. Vooral omdat ze zo lang naar het meisje op zoek waren geweest. Tegen beter weten in hopen dat ze nog leefde. ‘Vertel eens hoe je erachter bent gekomen.’

‘Ach nee...’

‘Kom op! Dat was briljant!’

Paula keek met tegenzin naar het team. ‘Eigenlijk stond alles gewoon in jullie rapporten. Het enige wat ik heb gedaan is daar conclusies aan verbinden. Die vriendin van haar, die vertelde dat Kaylee “het” zo vreselijk graag wilde doen. Het recept voor de pil dat jullie op haar kamer hadden gevonden.’

‘Ja, en de rest, vertel dat ook maar.’

‘Oké, het profiel van de verdachte, Mickey Jones. Uit zijn eerdere zaken blijkt dat hij de vrouwen altijd eerst benaderde. Hij probeerde een praatje met ze aan te knopen en verloor zijn geduld als ze niet geïnteresseerd waren. Hij is er niet op uit om ze pijn te doen, althans in het begin niet. Hij wil liefde.’ Ze huiverde even. ‘Duidelijk?’

Ze keken haar wezenloos aan, behalve een van de nieuwe familiechercheurs, brigadier Singh. Ze had een zachte stem. ‘Dus ze waren het van plan.’

Paula knikte. ‘Inderdaad. Ik kwam op het idee dat ze misschien van plan was om met hem mee te gaan. En hij haar dus helemaal niet had ontvoerd. Daarom dacht ik dat als we haar internetgeschiedenis zouden nagaan...’

McDonald knikte. ‘En toen vonden we haar veilig en wel. Ik

had het nooit meer gedacht. Mooi werk, iedereen! Ik ben trots op jullie.' Hij wees naar de map die Paula vasthield. 'Dus je hebt dat aanbod van Ierland gekregen?'

Ze haalde haar schouders op. 'Allen wil gewoon van me af.'

Dat ontkende McDonald niet. 'Kom op, meid, neem een borrel, die heb je verdiend.'

'Hij wil een uitgebreid rapport.'

'Hij kan wel wachten, hoor, allemachtig, neem even pauze.'

'Sorry, kan echt niet, ik heb het veel te druk.' Dat was niet de werkelijke reden dat Paula niet wilde meedoen aan de feestvreugde en geen zin had in een bekertje goedkope wijn, maar het was een aannemelijke uitvlucht. Ze liep naar haar hokje, sloot de deur achter zich en slaakte een diepe zucht. Ze probeerde de gestoorde, zenuwachtige ogen van Mickey Jones te vergeten, en het akelige geschreeuw van het meisje toen ze haar uit zijn armen hadden getrokken.

Paula schrok op toen de deur weer openging en de vrolijke drukte weer haar kantoortje binnendrong.

'McDonald zei dat je dit op moest drinken.' Een van de agenten zette een plastic bekertje op haar bureau. 'Fantastisch, hè? Iedereen is door het dolle heen.'

De agent – hoe heette hij ook alweer? – leunde tegen de muur. Ze keek naar zijn lange benen. Heette hij niet Andy? 'Ja, absoluut.'

Andy, als hij tenminste echt zo heette, had prachtige ogen, zo blauw als het zwaailicht van de politie, en stond haar onbeschaamd op te nemen. 'Trouwens, eh... Paula? Heb je geen zin om na het werk iets te gaan drinken? Om het te vieren?'

Hoe oud zou hij zijn? Zevenentwintig? Achtentwintig? In elk geval een paar jaar jonger dan zij. Ze keek naar haar gescheurde nagel. 'Nee, beter van niet. Ik heb het echt retedruk hier. Misschien een andere keer.'

Hij was te open. Wijst ze me nou af, dacht hij, of is ze echt te druk? Ze zag de verwarring in zijn ogen. 'Oké,' zei hij toen. 'Tot later.'

'Dag.' Toen hij haar hokje uit liep, betrok haar gezicht. Ze had

echt geen tijd voor zoiets. Kaylee Morris was terecht, maar er lag nog een hele stapel dossiers op haar bureau te wachten. Ze verplaatste Kaylees map naar de stapel afgehandelde zaken en pakte de volgende map van de stapel. Ze nam een slok van de goedkope, zure wijn en ging aan het werk.

De volgende dag was het een stuk kouder. Er kroop een kille mist vanaf de Theems naar de Docklands, waar Paula een appartement had. Ze zat in haar badjas op de bank, met een beker thee die koud was geworden. Het was nog maar zeven uur, maar ze was al uren wakker. De bank lag bezaaid met papieren.

In de slaapkamer klonk een mannelijk geluid dat het midden hield tussen het snuiten van een neus en het schrapen van een keel. Agent Andy kwam de kamer in met een klein handdoekje om zijn middel. Hij keek verlegen. Hoewel hij erg knap en goedgebouwd was, had ze gisteren gemerkt dat dit allemaal vrij nieuw voor hem was. Jammer. Het was altijd een stuk gemakkelijker als ze het wel gewend waren.

‘Ben je al op? Daar heb ik niets van gemerkt.’ Hij liep op zijn gemak naar haar toe.

Ze liet de koude thee ronddraaien in haar beker, een beetje beschaamd dat ze zich onder zijn zware arm uit gewurmd had en naar de woonkamer was gevluht. Hij was erg knuffelig – wie had dat ooit achter hem gezocht? ‘Nee, ik slaap soms slecht.’

‘O ja? Mijn moeder ook, die heeft daar tabletjes voor. Met alleen maar kruiden, dus nog gezond ook.’

Paula zuchtte. Zou ze hem zonder ontbijt de deur uit kunnen krijgen? Het bleke ochtendlicht viel op zijn sixpack en zijn sterke armen waarmee hij de handdoek vastpakte. Ze keek naar de spieren van zijn schouder en zuchtte weer. ‘Sorry, Andy. Ik heb een hoop papierwerk.’

Hij keek over haar schouder. ‘Dat van Ierland, zeker? Waar gaat dat over, cold cases geloof ik?’

‘Ja. Daar hebben ze nogal veel onopgeloste zaken, door de Troubles en zo.’

‘Klinkt wel cool, een mooie kans lijkt me.’

‘Vind je dat? Volgens mij is het soms beter om niet te veel in het verleden te wroeten.’

Hij keek verbaasd. ‘Maar ik dacht...’

Ze deed de map dicht. ‘Ik ga het trouwens niet doen.’

‘O.’ Hij stond onhandig de handdoek vast te houden. ‘Ik zou het natuurlijk ook wel jammer vinden als je hier wegging.’

Ze stond op. ‘Sorry, maar ik moet nog van alles doen.’

‘Oké, prima.’ Hij keek om zich heen. ‘Weet je misschien waar mijn eh...’

‘Hier.’ Ze schoof zijn spijkerbroek met haar voet naar hem toe. ‘Je T-shirt ligt in de keuken.’

‘O.’ De schone oren van de grote agent kleurden roze. God, wat was hij leuk. Hij trok zijn broek aan en stommelde haar smalle keukentje in waar hij tegen de ijskast op botste. Een van de magneetjes viel op de grond waardoor een foto als een dood blad op de grond dwarrelde. ‘Shit, sorry. Onhandig van me.’ Hij raapte de foto op. ‘Is dat je moeder? Je lijkt sprekend op haar.’

Paula was al naar hem toe gelopen en moest zich inhouden om de foto niet uit zijn hand te grissen. ‘O, leg maar op het aanrecht als je wilt.’ Toen hij dat had gedaan en zijn shirt opraapte, legde ze haar hand op het gladde oppervlak van de foto.

Hij schraapte zijn keel. ‘Nou, dan ga ik maar...’

‘Ja. Je komt er wel uit, hè?’

Zodra ze de voordeur dicht hoorde slaan, hing ze de foto weer op de deur van de ijskast, met een extra magneetje in de vorm van een aardbei. Met de mouw van haar badjas veegde ze zijn vingerafdrukken weg. Ze bleef lange tijd naar de foto staan kijken. Het meisje was teruggevonden, dat was mooi. Maar ze realiseerde zich maar al te goed dat het nooit genoeg kon zijn.

Twee weken later

Noord-Ierland, oktober

‘Shit!’ Paula’s voet gleeed van de koppeling van haar gehuurde Ford Focus af. Toen ze had besloten om zelf vanaf het vliegveld met de auto te gaan, had ze er even geen rekening mee gehouden dat ze al tien jaar niet meer achter het stuur had gezeten. Maar ze kon er door de file weer rustig aan wennen en hoefde niet meteen plankgas te geven, dus ze ergerde zich maar niet aan de lange rij auto’s die in een traag tempo vanaf Belfast International Airport (een nogal overdreven naam voor het lage, vierkante gebouw tussen de groene, vruchtbare heuvels) in zuidelijke richting bewoog, naar het stadje bij de grens dat ze jaren geleden had verlaten. Ze trommelde op het stuur en vond het jammer dat ze niet rookte, alleen omdat ze dan iets te doen zou hebben. Wat een stom idee was het geweest om haar nagels te laten groeien. Ze had ze nu alweer afgebeten; toen ze wist dat ze hierheen zou gaan, naar huis, had ze dat niet kunnen laten.

En het regende natuurlijk. Het was pas oktober, maar dit was Noord-Ierland, en ze rilde door de koude mist die de auto binnendrong. Toen ze eindelijk op de snelweg kwam, waar op dat uur gelukkig niet veel verkeer was, zette ze de radio aan. Hij stond op een lokale zender en de auto vulde zich met stemmen met een Noord-Iers accent, dat rijk en zwaar was als kluiten aarde. Daar moest ze ook van huiveren, van de herinneringen die opeens als spoken opdoemden.

Ze was hier het liefst nooit meer teruggekomen, maar nu reed ze toch weer naar de grens, naar Ballyterrin. Nog dertig kilometer.

De stemmen op de radio hadden het over de nieuwe politiewet en over de machtsoverdracht aan de Police Service of Northern Ireland – een nieuwe naam als camouflage voor het duistere verleden. De politiek speelde hier net als de regen een grote rol in het dagelijkse leven. Puisterige pubers op straat konden je precies vertellen wie de lokale politici waren en wat er mis was met de meesten van hen. Oude mannen in de pub, moeders achter een buggy, schoolmeisjes: iedereen keek hier naar het nieuws, gretig, heftig, klaar voor de aanval.

Daar zag ze al de heuvels die rond haar geboorteplaats lagen, de glooiende heuvels waar nu een sluier van regen overheen hing. Wat prachtig moest het daar zijn, zeiden mensen altijd – mensen die er niet hoefden te wonen – en dan reageerde ze met een schouderophalen. Het mocht hier dan mooi zijn, maar de haat was gruwelijk. En het verleden was nog alomtegenwoordig, spookte nog overal rond.

Toen Paula het stadje binnenreed, waar het verkeer nog steeds druk was, zag ze de eerste politieke leus op een muur gekalkt staan. *Sinn Féin*, stond er. *We deliver*. Daaronder had iemand *Pizza* geschreven. Grappig, tenzij je knieën erom kapotgeslagen werden. Iemand van de gemeente was al bezig om er een dikke laag witte kalk overheen te schilderen tot de groene letters niet meer te zien waren.

Eigenlijk had ze hier nooit meer terug willen komen. Maar opeens was ze er toch weer.

‘Jezus, Maria, Jozef, is dat niet de kleine Paula Maguire?’

‘Ja hoor. Hallo, Pat.’ Paula was inmiddels niet meer zo klein: ze was minstens dertig centimeter groter dan de vrouw die haar tegen haar in acryl gehulde boezem drukte.

Paula zette haar tassen in de gang van haar ouderlijk huis. Het was er nog even donker en hokkerig als altijd, met dezelfde familiefoto’s aan de muren; foto’s die doorgingen tot 1995 en toen stopten. Dezelfde etenslucht vermengd met de geur van meubelspray. Ze hadden als aangewezen doelwit van de lokale IRA allang hebben moeten verhuizen, maar ze waren gebleven – voor het ge-